

WEGGEGOOD GELD

(Liebe, Geld und Altpapier)

Blijspel in drie bedrijven

door

HANS GNANT

In het Drents door

H. Karstens

In het Nederlands door

Ben ten Velde

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WEGGEGOOD GELD – LIEBE, GELD UND ALTPAPIER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS GNANT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2014 Kaiser Verlag

Copyright: © 2014 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Chris Moorman: Caféhouder.

Renee Moorman: Zijn zoon.

Ina Faber: Schoonzuster van Chris.

Wiecher Jansen: Vijfenzestigplusser.

Jan Veenkamp: Aannemer.

Alie Veenkamp: Zijn vrouw.

Francien Veenkamp: Hun dochter.

Hans Klaver: Huisschilder.

Cornelia Sanders: Vrouw uit het dorp.

DECOR:

Het toneel blijft in alle bedrijven gelijk en stelt het terras voor van een café met enkele zitjes. Verdere inrichting naar eigen inzicht. Alle bedrijven spelen op dezelfde dag..

EERSTE BEDRIJF

Wiecher (*komt op, loopt naar deur van café, doet die open, roept naar binnen*): Het zelfde recept als altijd.

Ina (*roept uit café*): Kom er zo aan, een momentje.

Wiecher (*gaat zitten, ziet papier op tafel, pakt het, houdt het ver van hem af*): Zonder bril ben ik nergens meer; het kon wel Chinees zijn. (*legt papier op tafel*

Ina (*uit café, met plateau waarop borrel, zet die voor Wiecher neer* Asjeblijft; je borrel.

Wiecher (*pakt borrel, kijkt er naar*): Dus Chris is niet thuis..

Ina: Hoe weet jij dat?

Wiecher (*houdt glas omhoog*): Dat zie ik aan het glas.

Ina: O ja? Hoe dan?

Wiecher: Jij schenkt het glas tot boven aan toe vol. Zo als het hoort. Chris stopt halverwege al. Ik zal de kop er maar gauw afdrinken, voordat hij het ziet.. (*neemt flinke slok*) Anders krijg jij er misschien wel problemen door.

Ina: Chris hoeft niet alles te weten.

Wiecher: Gelukkig niet. Anders zou hij nog chagrijniger worden dan hij nu al is.

Ina: Dat zal wel een reden hebben.

Wiecher: Dat denk ik ook. Toen hij geboren is, stond er denk ik een kwade fee aan zien wieg. En die heeft toen waarschijnlijk gezegd: De eerste vijftig jaar zal der geen grotere knorrepot geboren worden dan Chris Moorman. En dat is aardig goed uit gekomen, dacht ik zo.

Ina: Het heeft hem ook niet mee gezeten in zijn leven. Hij is al vroeg weduwnaar geworden. En bleef met een klein kind zitten.

Wiecher: Dat is zo. Maar jij bent toch meteen hier naar toe gekomen, om hem te helpen.

Ina: Dat was ik als schoonzuster toch wel verplicht, niet dan?

Wiecher: Verplicht... verplicht... Jij was eigenlijk niks verplicht. Hij had misschien ook wel andere hulp kunnen krijgen.

Ina: Misschien wel.

Wiecher: Maar dit komt hem veel beter uit. Jij regelt hier de hele huishouding. Jij bedient de klanten als hij er niet is. En ga zo maar door.

Ina: Dat is toch heel normaal?

Wiecher: Nee, normaal is dit niet. Het was normaal geweest, als hij na verloop van jaren met jou was gaan trouwen. Maar dit leventje past meneer beter. Jij kunt hier het werk opknappen en hij loopt de kantjes er af.

Ina: Dat valt nog wel een beetje mee, hoor; Chris is de beroerdste niet.

Wiecher: Ik snap niet, Ina, dat jij je alles van hem laat welgevallen. Als ik in jouw schoenen had gestaan, was ik hier al lang vertrokken.

Ina: Ik kan hem toch niet in de steek laten? En Renee is er ook nog.

Wiecher: En wat ik het allerergste vind, dat is...

Ina: Nou? Zeg op!

Wiecher: Die oude lezegrim doet verdorie net, of hij een hekel aan vrouwen heeft gekregen. Toen hij jong was, was geen meid in het dorp veilig voor hem.

Ina: Laten wij er maar niet langer over praten. Het is nou een keer zo als het is; en ik ben er intussen wel aan gewend.

Wiecher: Ik heb eens een toneelstuk gezien, dat Het Sloofje heette. Daarin had jij de hoofdrol kunnen spelen.

Ina (*lacht*): Zo erg is het niet, hoor.

Wiecher: Zal ik je eens een goede raad geven?

Ina: Ja, doe dat eens, ik ben benieuwd.

Wiecher: Als ik jou was, zei ik tegen hem: Nou moet je gauw weten wat je wilt. Of je trouwt met mij, of ik neem een ander.

Ina (*lacht*): Of ik neem een ander? Wie zou ik dan moeten nemen?

Wiecher: Hans Klaver, de schilder..

Ina (*verbaasd*): Hans Klaver?

Wiecher: Of durf jij te beweren, dat jij niet weet, dat hij een oogje op je heeft.

Ina (*even in de war*): Ik... ik kan er toch niks aan doen, dat hij hier geregeld komt om wat te drinken.

Wiecher: En om wat anders. Je kunt aan alles duidelijk zien, dat Hans je graag mag.

Ina: Dat... dat kan best zo zijn.

Wiecher: Dat kan best zo zijn? Dat is zo.

Ina: Ik vraag mij wel af, of het verstandig is om op mijn leeftijd nog te trouwen.

Wiecher: Een kameraad van mij zei altijd: men is nooit te oud om te trouwen en nooit te jong om vrijgezel te blijven.. (*Ina lacht, Wiecher pakt papier van tafel*) Wat is dit voor een papier?

Ina: Dat heeft Chris er neer gelegd.

Wiecher: En wat staat er dan op?

Ina: Kun je dat zelf niet lezen?

Wiecher: Nee, ik heb mijn bril thuis laten liggen. Ik heb er net al even op getuurd, mar ik ben net verder gekomen dan: (*doet net of hij leest*) De eerste drie consumpties zijn voor rekening van de caféhouder.

Ina (*lacht*): Geef mij het papier maar even. Dan zal ik het je voor lezen. (*pakt papier aan, leest*) Aan alle ingezetenen van onze Gemeente (**plaats noemen waar stuk wordt gespeeld**) Zaterdag 19 juli houdt de muziekvereniging een inzameling van oud papier. De opbrengst zal worden bestemd voor de aanschaf van nieuwe muziekinstrumenten voor Blaas Op Maat.

Wiecher: Dan kunnen ze weer toeteren.

Ina: Wij vragen u vriendelijk, uw oud papier gebundeld aan de straat te zetten. Deze inzamelingsactie wordt in alle dorpen in onze gemeente gehouden.

Wiecher: Er is toch maar een muziekkorps in de gemeente.

Ina: Om de actie extra aantrekkelijk te maken, zal achteraf worden bekeken, welk dorp per persoon het meeste oud papier heeft ingeleverd.

Wiecher: En wat krijgt de winnaar? .

Ina: Dat staat er niet bij. (*leest*) Wij hopen dat allen onze actie steunen. Kijk in kasten en schuren, op zolders en geef uw oud papier mee voor onze muziekvereniging. Bij voorbaat onze hartelijke dank. De Voorzitter, Chris Moorman.

Wiecher (*spottend*): De voorzitter. Chris Moorman. Het mes snijdt zo als gewoonlijk weer aan twee kanten.

Ina: Hoezo?

Wiecher: Er is niks stoffiger dan oud papier. En wat krijg je daar van?

Dorst. En waar kun je die dorst lessen? Hier.

Ina: Dat is zo, maar daarom zullen ze deze actie toch wel niet op touw hebben gezet.

Wiecher: Chris kennende, zou mij dat niks verbazen. Als hij er aan kan verdienen, is hem niks te gek.

Ina: Dat valt nog wel een beetje mee.

Wiecher: Dat valt helemaal niet mee. Als hij er beter van kan worden, is hij in staat, zijn hele familie bij het grof vuil te zetten. (*Ina lacht. Chris, Jan, Hans komen samen op*)

Chris: Zo jongens. Nou hebben wij wel een pilsje verdiend.

Hans: Of wij hem verdiend hebben, weet ik niet. Maar ik lust er wel een.

Jan: Ik ook wel. En wie trakteert?

Hans: Chris natuurlijk. Hij is toch voorzitter van onze muziekvereniging..

Jan: En is met het idee gekomen, een oud-papier inzameling te organiseren.

Wiecher: Nog een paar van zulke goeie ideeën, en hij kan in de

gemeenteraad..

Chris (*kwaad tegen Wiecher*): Ik heb liever, dat jij je opmerkingen voor je houdt. Je had ons best kunnen helpen.

Wiecher: Ik jullie helpen? Ik zou de concurrentie moeten helpen?

Chris: Concurrentie? Hoe kom je daar bij?

Wiecher: Ik haal toch ook geregeld oud papier op; voor de zangvereniging..

Jan: Ja, bij de eigen leden.

Hans: En deze actie geldt voor iedereen.

Jan: En de actie voor de muziekvereniging is ook maar eenmalig.

Wiecher: Daar heb ik ook geen moeite mee. Maar daarom hoef ik nog niet mee te helpen. Jullie hebben bij de muziekvereniging toch leden genoeg..

Chris (*tegen Ina, nors*): Moeten wij soms eerst bidden en smeken, om wat te drinken te krijgen?

Ina (*kortaf*): Tot nu toe heeft niemand wat besteld.

Chris: Als ik zeg: wij hebben wel een pilsje verdiend, dan is dat toch duidelijk genoeg, dacht ik zo.

Wiecher: Daar heeft hij gelijk in. Het is mij tenminste duidelijk genoeg, dat de caféhouder trakteert. En daarom zou ik zeggen: Ina, geef mij er ook nog maar eentje. (*glaasje omhoog. Ina pakt glas van Wiecher*)

Chris: In de Bijbel staat: Wie niet werkt, zal ook niet eten.

Wiecher: Dat is zo. Maar in de Bijbel staat niet: wie geen oud papier ophaalt, zal ook niet drinken. Maar wees maar gerust, hoor. Ik betaal mijn borrel zelf wel. (*Ina met glaasje af in café*)

Chris (*tegen Hans en Jan*): Laten wij er maar even bij gaan zitten. (*Hans en Jan willen bij Wiecher gaan zitten. Chris wijst op de andere tafel*) Nee, hier maar.

Wiecher (*spottend*): Jullie horen ook nog niet bij de AOW-ers, hè.

Jan (*gaat zitten*): Nog lang niet..

Hans (*gaat zitten*): Nee, gelukkig niet.

Wiecher: Als je maar tijd van leven hebt, kom je vanzelf bij de club.

Hans: Ik ben benieuwd, hoe veel oud papier ze in Kluitenberg opgehaald hebben.

Chris (*zit*): Vast niet meer dan wij hier.

Jan: En in Beekeloo?

Chris (*lacht*): Daar hoeven wij helemaal niet bang voor te zijn. In Beekeloo gebruiken ze het krantenpapier nog op de WC. (*Jan, Hans en Chris lachen*)

Wiecher: Als ze in Beekeloo konden horen, hoe de voorzitter van de muziekvereniging over hen dacht, smeten ze je het oud papier om

de oren.

Chris (*wijst op Wiecher, tegen Jan en Hans*): Oude mensen zijn het gevoel voor humor toch ook helemaal kwijt geraakt.

Wiecher: Pas maar op. Jij kunt nog wel meer kwijt raken.

Ina (*uit café met plateau, met drie bier en een borrel, zet alles op tafel*): Kijk eens aan, de consumpties..

Chris (*glas omhoog*): Ik zou zeggen: proost op het oud papier.

Jan (*glas omhoog*): Ja, proost.

Hans (*glas omhoog*): Ja, proost op de goede afloop.

Wiecher (*glas omhoog*): Proost. En dat de AOW maar gauw verhoogd mag worden.

Hans (*vleidend*): Ina meid. Wat sta jij der vandaag weer knap op.

Ina (*bits tegen Hans*): Drink liever, voordat je het bier lauw wordt.

Hans (*glas omhoog*): Op ons beiden dan, Ina. (*Ina zegt niks, af in café*)

Wiecher (*spottend tegen Hans*): Nou, dat was, dunkt mij, geen schot in de roos.

Hans (*kwaad*): Zeg eens, ouwe. Waar bemoei jij je eigenlijk mee?

Chris: Dat vraag ik mij ook af.

Wiecher: Ik mag toch wel wat zeggen, niet?

Chris (*tegen Hans*): Laat hem maar. Oude mensen mogen graag zeuren.

Jan: En ze krijgen last van aderverkalking..

Chris: Ze begrijpen niks meer van de moderne tijd.

Hans: Zo gaat het als je ouder wordt.

Chris (*wijst op Wiecher*): En zo zal het hem ook wel vergaan.

Wiecher: Dat kan je nog wel eens mee vallen.

Jan: Ach man. Wat snap jij nou helemaal van de hedendaagse wegwerpmaatschappij. Geen snars toch zeker.

Wiecher: Nee, ik snap het niet altijd. Dat geef ik toe.

Hans: Oude mensen kunnen niet meer met de tijd mee gaan. Dat is het probleem.

Chris: Ze leven in het verleden en halen oude koeien uit de sloot.

Jan: Maar van de moderne economie hebben ze geen kaas gegeten.

Wiecher: Ik kan niet alles volgen, maar je moet niet denken, dat ik niet meer bij de tijd ben.

Jan: Weet jij dan wel, wat ze met een wegwerpmaatschappij bedoelen?

Wiecher: Nee, jammer genoeg niet. Maar dat kun jij mij zeker wel uitleggen.

Jan (*aarzelend*): Jazeker wel. Kijk, er zijn wegwerpluiers,

wegwerpbekers, wegwerpaanstekers, wegwerp-pennen.

Wiecher: En wegwerpglaasjes. Kijk maar. (*pakt zijn glaasje, gooit het op de grond kapot*) Zie je wel.

Chris (*kwaad*): Zeg, ben jij helemaal. Gooit zo maar een van mijn glaasjes kapot. Dat kun je betalen.

Wiecher: Vergeet dat maar. Daar ben ik te oud en te sullig voor.

Jan (*tegen Chris*): Trek je toch niks van hem aan.

Hans: Van onze belastingcenten een lekker lui leventje leiden. Dat kan hij.

Jan: Zo is het maar net. Wij betalen ons scheel aan premie voor de AOW en...

Wiecher (*kwaad*): Ho... ho... Voor mijn pensioen heb ik jarenlang zelf betaald. Financieel ben ik van jullie niet afhankelijk. Gelukkig niet. Stelletje wegwerpeconomen.

Chris: Wil jij wel even op je woorden letten. Wij hoeven ons hier toch niet te laten beledigen?

Ina (*stond al even te luisteren bij café*): Ik vraag mij wel af wie hier wie beledigt.

Chris (*kwaad*): Sinds wanneer is het mode, dat het personeel zich mengt in het gesprek van de gasten? Zorg er liever voor, dat onze glazen weer vol komen. (*Ina pakt drie glazen, af in café. Hans kijkt haar na*)

Jan (*tegen Chris*): Dat heb je goed gezegd, Chris. Emancipatie is mooi, maar het moet een aardigheidje blijven. De vrouwen moeten weten, wat hun plaats is. (*stoot Hans aan*) Wat zeg jij er van, Hans?

Hans (*had het niet gehoord*): Waarvan?

Chris: Het moet een aardigheidje blijven, zei Jan.

Hans: Wat moet een aardigheidje blijven?

Chris (*spottend*): Dat jij met zo'n vreemde blik in je ogen Ina na kijkt.

Wiecher (*tegen Hans*): Weet je, Hans? Dat heeft Chris liever niet.

Chris (*kwaad tegen Wiecher*): Er wordt jou toch niks gevraagd, wel?

Wiecher: Nee, er wordt jou wat gezegd. (*gaat staan, legt geld op tafel*) Ik ga naar huis. Het is mij hier te gezellig met drie van die toeteraars. (*af*)

Ina (*roept uit café*): Chris... . Telefoon..

Chris (*gaat staan*): Ik kom. (*af in café. Hans kijkt naar café, of Ina er aan komt*)

Jan (*kijkt naar Hans*): Jij bent helemaal weg van Ina, dunkt mij. Je ogen staan op stokjes.

Hans: Wat helpt mij dat, als ze mij niet mag.

Jan: Ik heb zo'n idee, dat ze liever kasteleinsvrouw wil worden.

Hans: Bij mij zou ze het anders aardig mooier hebben.

Jan: Van vrouwen krijg je nooit hoogte, Hans. Het zijn net raadsels.

Ina (*uit café met twee glazen bier*): Het heeft even geduurd; ik moest eerst een nieuw vat bier aanslaan. (*zet bier op tafel*)

Jan (*verbaasd*): Een nieuw vat bier aanslaan? Doet Chris dat dan niet?

Ina: Als het hem uit komt, wel. (*af in café. Hans kijkt haar weer na*)

Jan (*stoot Hans an*): Hee. Drink je bier eens op; het is hard op weg te bederven. (*Jan en Hans drinken. Cornelia op – kan ook achteruit de zaal- met onderstel van kinderwagen, beladen met oud papier. Een ander vervoermiddel mag ook; het belangrijkste is, dat de wielen er gemakkelijk af kunnen*)

Jan: Kijk eens aan, daar hebben wij Cornelia Sanders.

Cornelia (*boos*): Om bij mij het oud papier op te halen, daar hebben de heren geen tijd voor. Nee, die zitten liever achter een glas bier. Een mooi stel zijn jullie.

Hans: Och Cornelia; wij zijn je helemaal vergeten.

Cornelia: Je weet toch wel, waar ik woon. Met een collecte weet je mij ook wel te vinden.

Jan: Chris zei, dat jij geen oud papier had. Jullie branden altijd alle oud papier op in de kachel, zei Chris.

Cornelia: Allemaal smoesjes; ik heb best wel wat over voor het goede doel.

Hans: Mooi, dat je het zelf gebracht hebt, Cornelia. Daar wordt de opbrengst groter van.

Cornelia: Daar koop ik niks voor.

Jan: Maar de muziekvereniging wel.

Cornelia: Ik vind het wel moeilijk hoor. Er zijn namelijk nogal wat papieren bij, die niemand wat aan gaan.

Hans: Wees maar niet bang, dat wij in je oud papier gaan snuffelen, Cornelia.

Cornelia: Nou, je weet maar nooit. Waar gaat het oud papier naar toe, als ik vragen mag?

Jan: Eerst in een grote container. Die container gaat dan naar de hongerige wolf.. .

Cornelia (*verbaasd*): Waar naar toe?

Jan (*lacht*): Naar de hongerige wolf. Nee, niet die van Roodkapje. De hongerige wolf is een versnipperaar. Daar gooien ze het oud papier in en het komt er in kleine snippers weer uit. Dan is het niet meer te lezen.

Cornelia: Nou, als het zo gaat, vind ik het best. Want anders neem ik het weer mee naar huis en verbrandt het in de tuin.

Hans: Dat mag niet, Cornelia. Dat is milieuvervuiling. Als de politie

het ontdekt, krijg je een bekeuring.

Jan: Het is dus verstandiger, Cornelia, om het naar de container te brengen. Die staat bij het gemeentehuis. Er zijn wel een paar van onze muzikanten, die het van je aan nemen.

Cornelia: En je weet zeker, dat ze er niet in gaan snuffelen?

Jan: Dat garandeer ik je.

Cornelia: Ik zou niet graag willen, dat mijn papieren in verkeerde handen komen. Dat zou niet best zijn. Daarbij vergeleken stellen de roddelverhalen in Story helemaal niks voor.

Hans (*lacht*): Nou overdrijf jij volgens mij wel een beetje, Cornelia. Of zitten er papieren tussen met atoomgeheimen en zo.

Cornelia: Nee, dat niet, maar het zou wel een beste klap afgeven, hoor. Ik had het eigenlijk ook niet willen mee geven, maar mijn man zei: Doe het maar. Het is voor een goed doel.

Jan: En zo is dat, Cornelia.

Cornelia: Ja, mijn man heeft gemakkelijk praten. Die bemoeit zich nooit met papieren en paperassen. Dat moet ik altijd regelen.

Hans: Voor sommige papieren is het wel goed, dat de versnipperaar ze fijn maalt.

Cornelia: Hoe bedoel je?

Hans: Nou ja. Als je eens een foutje hebt gemaakt hebt in je belastingaangifte of zo.

Cornelia: Dat is zo. Maar krijg ik ook een briefje, een bewijs, dat ik mijn oud papier heb ingeleverd?

Jan: Dat krijg je bij de container.

Cornelia: (*pakt haar kar met oud papier*): Vroeger was het een stuk gemakkelijker. Toen brandden wij alles op in de kachel. Dan kraaide er geen haan naar.

Hans: Er kraait nou ook geen haan naar, Cornelia. Daar kun je zeker van zijn.

Cornelia: Nou, dat moeten wij dan maar hopen. (*met kar af*)

Hans (*lacht*): Wat maakt die zich druk om haar oud papier.

Jan: Ik heb zo het idee, dat zij niet de enige is, die zich daarover zorgen maakt. (*gaat staan*) Ik ga naar huis. Tot de volgende keer maar weer. (*af*)

Hans: Ja, tot ziens. (*kijkt, of Jan weg is, roept dan*) Ina ...

Ina (*op uit café*): Ja. Wat is er?

Hans: Ik wil nog graag een pilsje.

Ina (*loopt naar tafel, pakt de twee glazen. Hans slaat arm om haar middel. Ina verweert zich, kwaad*): Laat dat, Hans.

Hans (*houdt haar vast*): Waarom? Vind je dat niet leuk?

Ina (*rukt zich los*): Nee.

Hans: Niet kwaad worden, Ina. Ik meen het toch eerlijk met jou. Als jij mijn vrouw zou worden, hoefde jij je ook niet meer door Chris te laten commanderen..

Ina: Nee, dan kan ik mij door jou laten commanderen.

Hans: Je zult het goed bij mij hebben, Ina. Je hoeft dan geen lastige klanten meer te bedienen, die allerlei praatjes verkopen.

Ina: Ja, daar heb je gelijk in.

Hans: Zo is het toch.

Ina: Je hebt gelijk, ik bedoel, dat het niet mee valt, lastige klanten te bedienen, die denken ook nog allerlei praatjes te moeten verkopen. Zo als jij.

Hans (*kwaad*): Jij wilt mij gewoon niet begrijpen.

Ina: Begrijpen alleen is niet genoeg.

Hans: Het andere komt vanzelf wel.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto